

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/94/2025
Identifikačné číslo spisu:	1123202110
Dátum vydania rozhodnutia:	28.01.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Martina Valentová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:1123202110.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu Ing. F. O., narodeného XX. U. XXXX, W., X. R. XXXX/XXX, právne zastúpeného advokátskou kanceláriou LOVÁSZ LEGAL s.r.o., IČO: 54626048, Bratislava, Železničiarska 18, v mene ktorej koná advokát a konateľ Mgr. Peter Lovász, proti žalovanej Penat, a.s., IČO: 46986782, Bratislava, Fándlyho 8, právne zastúpenej advokátskou kanceláriou Nosko & Partners s.r.o., IČO: 36860107, Bratislava, Podjavorinskej 2, v mene ktorej koná advokát a konateľ Mgr. Michal Mihálik, PhD., o nariadenie neodkladného opatrenia, vedenom na Mestskom súde Bratislava IV pod sp. zn. B1-10C/11/2023 (pôvodne na Okresnom súde Bratislava I pod č. k. 10C/11/2023-162), o dovolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 31. januára 2025 č. k. 16Co/9/2025-499, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaná má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava I - v súčasnosti Mestský súd Bratislava IV (ďalej len „súd prvej inštancie“) uznesením z 31. marca 2023, č. k. 10C/11/2023-162, uložil žalovanej povinnosť pripojiť k dodávke plynu nehnuteľnosti vo vlastníctve žalobcu v projekte pod názvom „BYTOVÝ DOM W. I.“ alebo tiež „Q. F.“ bližšie špecifikované vo výrokovej časti tohto rozhodnutia (výrok I.), ako aj povinnosť zdržať sa konania, ktoré by malo za následok prerušenie a obmedzenie dodávky plynu v špecifikovaných nehnuteľnostiach (výrok II.) a povinnosť dodávať alebo umožniť dodávanie plynu v špecifikovaných nehnuteľnostiach (výrok III.). O trovách konania rozhodol tak, že žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (výrok IV.). Zároveň žalovanú okrem iného poučil, že môže podať žalobu vo veci samej, ktorej právnym následkom v prípade jej úspechu v konaní bude skutočnosť, že súd aj bez návrhu uznesenie o neodkladnom opatrení zruší rozhodnutím, ktorým žalobe vo veci samej vyhovie (výrok V.) a uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť na účet súdu prvej inštancie súdny poplatok vo výške 16,50 eura (výrok VI.).

1.1. V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie v podstatnom poukázal na to, že z tvrdení žalobcu,

ako aj predložených listinných dôkazov možno vyvodiť, že práve žalovaná znemožnila dodávanie plynu žalobcovi tým, že na základe pokynu štatutárneho zástupcu žalovanej boli plynomery prislúchajúce k bytom žalobcu demontované. I keď existujú medzi stranami sporu rozpory týkajúce sa uhrádzania platieb spojených s užívaním bytu, súd prvej inštancie mal za to, že žalobca mal snahu situáciu urovnať a žiadal žalovanú, aby prijala jeho platby a neposielala ich späť. Žalobca má taktiež záujem o pravidelné uhrádzanie platieb za dodávaný plyn, o čom svedčí aj skutočnosť, že dňa 27. decembra 2022 zložil do notárskej úschovy peňažné prostriedky v prospech žalovanej za účelom splnenia záväzku. Súd prvej inštancie preto dospel k záveru, že žalobca osvedčil dôvodnosť návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, keďže žalovaná svojím konaním zasiahla a zasahuje do vlastníckeho práva žalobcu, narušila a narušuje pokojné užívanie predmetných nehnuteľností žalobcu, ktoré legálne nadobudol do vlastníctva na základe kúpnych zmlúv, o čom svedčí aj povolený vklad vlastníckeho práva žalobcu k predmetným nehnuteľnostiam príslušným katastrálnym úradom a čo odôvodňuje potrebu nariadenia neodkladného opatrenia, a to aj za účelom obnovenia jednej zo zložiek žalobcovi prislúchajúceho vlastníckeho práva (práva užívať predmet svojho vlastníctva) a zamedzenia rozširovania vzniknutej ujmy.

1.2. Súd prvej inštancie tiež zdôraznil, že na nariadenie neodkladného opatrenia nemá vplyv ani skutočnosť, že doposiaľ nebol predmetný bytový dom, a teda aj jednotlivé byty a nebytové priestory skolaudované. Pričom v tejto súvislosti poukázal i na uznesenie Krajského súdu v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“) z 30. novembra 2021, č. k. 10Co/62/2021- 444, v spore iniciovanom inými užívateľmi bytov a garážových státí v tomto bytovom dome na základe Dohody o vstupe do objektu z decembra 2020 a tomu predchádzajúcej doposiaľ nezavkladovanej kúpnej zmluve, ktorý nevydanie kolaudačného rozhodnutia k danej nehnuteľnosti nevyhodnotil ako prekážku pre nariadenie neodkladného opatrenia, ktorým uložil žalovanej okrem iného aj povinnosť strpieť užívanie dvoch rozostavaných bytov v danom bytovom dome, vrátane garážových státí a zdržať sa všetkého, čím by žalobcom bránil v prístupe k nehnuteľnostiam a ich riadnom užívaní.

2. Na odvolanie žalovanej odvolací súd uznesením z 29. septembra 2023, č. k. 16Co/100/2023-381, uznesenie súdu prvej inštancie v zmysle § 388 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“ alebo „Civilný sporový poriadok“) zmenil tak, že návrh na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol (výrok I.) a žalovanej priznal plný nárok na náhradu trov konania (výrok II.). Odvolací súd vychádzajúc z nespornej skutočnosti, že BYTOVÝ DOM W. I. (Q. F.), v ktorom sa nachádzajú byty vo vlastníctve žalobcu, doposiaľ nebol skolaudovaný konštatoval, že poskytovanie právnej ochrany užívaniu neskolaudovanej stavby neodkladným opatrením je neprípustné (v rozpore s verejným právom), keďže v opačnom prípade by súd legitimizoval konanie žalobcu v rozpore so zákonom a zároveň by ukladal povinnosť žalovanej v rozpore so zákonom. Bez vydania príslušného rozhodnutia (povolenia) stavebným úradom v zmysle § 83 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (ďalej len „stavebný zákon“) je celkom bez významu aj skutočnosť, že žalovaná v minulosti umožnila žalobcovi, či iným osobám, užívanie bytov v neskolaudovanej stavbe BYTOVÝ DOM W. I. (Q. F.), t. j. konala spôsobom, za ktorý jej bola v minulosti stavebnou inšpekciou uložená pokuta za porušenie zákona. Preto odpadá nutnosť preventívne ochrániť žalobcu navrhovaným neodkladným opatrením, keď osvedčený skutkový a právny stav, neposkytujú záver o existencii reálnej a bezprostredne hroziacej ujmy na právach žalobcu spočívajúcich v nemožnosti predmetné nehnuteľnosti užívať, resp. realizovať právo na bývanie. Odvolací súd tiež akcentoval, že zatiaľ čo vlastnícke oprávnenie vlastníka stavby, spočívajúce v nakladaní s ňou v zmysle možnosti prevodu vlastníckeho práva k nej od okamihu jej vzniku, nie je právnymi predpismi obmedzené, jej užívanie je stavebným zákonom ako právnym predpisom verejného práva podmienené vydaním kolaudačného rozhodnutia. V nadväznosti na odvolaciu argumentáciu žalovanej ohľadom existencie prekážky res iudicata v danej veci odvolací súd poukázal i na to, že súd prvej inštancie správne vyhodnotil, že prejednaníu a rozhodnutiu aktuálneho návrhu táto procesná prekážka nebráni. Stotožňujúc sa s právnym názorom súdu prvej inštancie na zdôraznenie správnosti tiež uviedol, že pri totožnosti strán sporu, nie je zachovaná skutková totožnosť dôvodov, pre ktoré podal žalobca návrh na nariadenie neodkladného opatrenia. Oproti právoplatne skončenej veci vedenej pod sp. zn. 21C/46/2022, sa žalobca domáhal nariadenia neodkladného opatrenia v aktuálnom konaní vedenom pod sp. zn. 10C/11/2023 z doplnených a rozšírených dôvodov (zmenených skutkových okolností týkajúcich sa najmä dodávky plynu a existencii plynomerov k bytom žalobcu, návrhu na uzatvorenie dohody i na

obnovenie dodávky plynu z 28. novembra 2022, uznesenia OR PZ Bratislava Staré Mesto - západ ČVS: ORP-539/SMZ-BI-2022, z 11. januára 2023, z ktorého okrem iného vyplýva, že štatutárna zástupkyňa žalovanej vypovedala, že plynomery dal odmontovať na jej pokyn jej manžel), preto za tohto stavu bolo potom bez právnej relevancie skúmanie totožnosti žalobného petitu.

3. Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzoval z § 420 písm. f) CSP. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj ako „dovolací súd“ alebo „najvyšší súd“) uznesením zo dňa 30. septembra 2024 sp. zn. 7Cdo/52/2024 dovolaniu vyhovel a uznesenie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Dovolací súd uviedol, že odvolací súd svoje rozhodnutie v rozhodnom založil iba na dôvodoch obsiahnutých v bodoch 67. až 69., z ktorých sa podáva jadro právne kvalifikačného záveru odvolacieho súdu, no bez akýchkoľvek (presvedčivých) argumentov, ktorými by odvolací súd vyvrátil podľa neho nesprávne závery súdu prvej inštancie a tiež nesprávne námietky žalobcu, prezentovaných v jeho vyjadreniach v priebehu odvolacieho konania. Odvolací súd podľa najvyššieho súdu neargumentoval prečo považoval právnu argumentáciu žalobcu z návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, ako aj z jeho písomných vyjadrení za nedôvodnú, mylnú, resp. vyvrátenú, obzvlášť za situácie, keď obe procesné strany v rámci argumentácie vychádzali z právnej skutočnosti absencie kolaudačného rozhodnutia stavby, v ktorej sa nachádza byt žalobcu, do ktorého žiada od žalovanej „obnoviť“ dodávku plynu. Vzhľadom na absenciu náležitostí ustanovených v § 220 ods. 2 CSP v spojení s § 236, § 234 ods. 2 a § 393 ods. 2 CSP, dospel najvyšší súd k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné.

4. Odvolací súd uznesením z 31. januára 2025 č. k. 16Co/9/2025-499 uznesenie súdu prvej inštancie zmenil tak, že návrh na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol (výrok I.) a žalovanej proti žalobcovi priznal plný nárok na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie, odvolacieho konania a dovolacieho konania (výrok II.).

4.1. V odôvodnení rozhodnutia odvolací súd zdôraznil, že zatiaľ čo vlastnícke oprávnenie vlastníka stavby, spočívajúce v nakladaní s ňou v zmysle možnosti prevodu vlastníckeho práva k nej od okamihu jej vzniku, nie je právnymi predpismi obmedzené, jej užívanie je stavebným zákonom ako právnym predpisom verejného práva podmienené vydaním kolaudačného rozhodnutia. Tento zákon v § 76 stanovuje, že dokončenú stavbu, prípadne jej časť spôsobilú na samostatné užívanie alebo tú časť stavby, na ktorej sa vykonala zmena alebo udržiavacie práce, pokiaľ tieto stavby vyžadovali stavebné povolenie, možno užívať len na základe kolaudačného rozhodnutia. Stavebník (vlastník) je teda v užívaní nehnuteľnosti až do vydania kolaudačného rozhodnutia obmedzený. V zmysle § 82 tohto zákona sa kolaudačným rozhodnutím povoľuje užívanie stavby na určený účel. V kolaudačnom konaní stavebný úrad najmä skúma, či sa stavba uskutočnila podľa dokumentácie overenej stavebným úradom v stavebnom konaní a či sa dodržali zastavovacie podmienky určené územným plánom zóny alebo podmienky určené v územnom rozhodnutí a v stavebnom povolení; ďalej skúma, či skutočné realizovanie stavby alebo jej užívanie nebude ohrozovať verejný záujem, predovšetkým z hľadiska ochrany života a zdravia osôb, životného prostredia, bezpečnosti práce a technických zariadení. Odvolací súd poukázal na § 123 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého je vlastník v medziach zákona oprávnený predmet svojho vlastníctva držať, užívať, požívať jeho plody a úžitky a nakladať s ním; tomuto oprávneniu vlastníka však zodpovedá povinnosť splniť všetky zákonom požadované podmienky potrebné na jej užívanie.

4.2. Odvolací súd vychádzal z nespornej skutočnosti medzi stranami, že BYTOVÝ DOM W. I. (Q. F.), v ktorom sa nachádzajú byty vo vlastníctve žalobcu, doposiaľ nebol skolaudovaný. Odvolací súd opätovne konštatoval, že poskytovanie právnej ochrany užívaniu neskolaudovanej stavby neodkladným opatrením je neprípustné (v rozpore s verejným právom), nakoľko v opačnom prípade by súd legitimizoval konanie žalobcu v rozpore so zákonom a zároveň by ukladal povinnosť žalovanej v rozpore so zákonom. Bez vydania príslušného rozhodnutia (povolenia) stavebným úradom v zmysle § 83 stavebného zákona je celkom bez významu aj skutočnosť, že žalovaná v minulosti umožnila žalobcovi, či iným osobám, užívanie bytov v neskolaudovanej stavbe BYTOVÝ DOM W. I. (Q. F.), t. j. konal spôsobom, za ktorý mu bola v minulosti stavebnou inšpekciou uložená pokuta za porušenie zákona.

4.3. Odvolací súd uviedol, že vlastnícke právo žalobcu k bytu a jeho príslušenstvu v neskolaudovanej stavbe bytového domu nezakladá právnu povinnosť stavebníka bytového domu k dodávke plynu do

tohto bytu. Absencia akejkolvek zákonnej, či zmluvnej povinnosti žalovanej ako stavebníka voči žalobcovi ako vlastníkovi bytu v neskolaudovanej stavbe nemôže byť nahradená iba poukazom žalobcu na právo na nerušené užívanie bytu. V nadväznosti na uvedené, odvolací súd uviedol, že sa nestotožnil s právnou relativizáciou nedostatku kolaudácie bytového domu žalobcom, v ktorom sa nachádza byt v jeho vlastníctve a to v kontradikcii s jeho žiadosťou o autoritatívne rozhodnutie súdu v civilnom sporovom konaní, keďže súd musí vziať zreteľ na právny stav vychádzajúci z nespornej právnej skutočnosti, že bytový dom nebol doposiaľ skolaudovaný. Popri absencii zmluvnej, či zákonnej povinnosti žalovanej dodávať do bytu žalobcu plyn (žalobca existenciu takej právnej povinnosti ani netvrdil a ani súd prvej inštancie takú právnu povinnosť v napadnutom rozhodnutí neidentifikoval), nemal odvolací súd súčasne za preukázané, že dokončená stavba sa uskutočnila podľa dokumentácie overenej stavebným úradom v stavebnom konaní, že sa dodržali zastavovacie podmienky určené územným plánom zóny alebo podmienky určené v územnom rozhodnutí a v stavebnom povolení, ako aj to, že skutočné realizovanie stavby alebo jej užívanie nebude ohrozovať verejný záujem, predovšetkým z hľadiska ochrany života a zdravia osôb, životného prostredia, bezpečnosti práce a technických zariadení. Podľa názoru odvolacieho súdu je právne vylúčené domáhať sa požadovaného neodkladného opatrenia titulom ochrany práva užívať neskolaudovaný byt (zabezpečením dodávok plynu), ako to tvrdí žalobca, keďže užívanie bytu je po právnej stránke viazané na predchádzajúce vydanie kolaudačného rozhodnutia v stavebnom konaní.

4.4. Odvolací súd poukázal na to, že na uvedený záver nemajú žiadny vplyv skoršie dodávky plynu na základe Zmluvy o dodávkach plynu vo fľašiach č. XXXXXXXXX uzavretej medzi spoločnosťou Flaga spol. s r. o. a žalovanou ako odberateľom dňa 31. októbra 2017, ani závery uznesenia Krajského súdu v Bratislave č. k. 10Co/62/2021-444, zo dňa 30. novembra 2021, v spore iniciovanom inými užívateľmi bytov a garážových státí v tomto bytovom dome na základe Dohody o vstupe do objektu z decembra 2020 a tomu predchádzajúcej doposiaľ nezavkladovanej kúpnej zmluvy, ktorý nevydanie kolaudačného rozhodnutia k danej nehnuteľnosti nevyhodnotil ako prekážku pre nariadenie neodkladného opatrenia, ktorým uložil Penat, a.s., okrem iného aj povinnosť strpieť užívanie dvoch rozostavaných bytov v danom bytovom dome, vrátane garážových státí a zdržať sa všetkého, čím by im bránil v prístupe k nehnuteľnostiam a ich riadnom užívaní; nakoľko akákoľvek dohoda sporových strán nezakladá právo vlastníka bytu v neskolaudovanom bytovom dome sa na súde domáhať autoritatívnym spôsobom ochrany práva užívať svoje vlastníctvo (zabezpečením dodávok plynu), pretože tým obchádza normy verejného práva a ochranu verejného záujmu v stavebnom konaní.

4.5. Odvolací súd dospel k záveru, že zo strany žalobcu nebola preukázaná existencia hmotnoprávneho nároku (práva), na základe ktorého mali byť upravené pomery strán sporu, tzv. žalobca neosvedčil nárok, ochrany ktorého sa navrhovaným neodkladným opatrením domáhal. Vzhľadom na uvedené je tak právne vylúčená možnosť autoritatívnym súdnym rozhodnutím preventívne chrániť žalobcu navrhovaným neodkladným opatrením.

4.6. Odvolací súd dodal, že povaha dôvodov, na ktorých založil rozhodnutie meniace napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie a zamietajúce návrh žalobcu na nariadenie neodkladného opatrenia (tak ako už v uznesení č. k. 16Co/100/2023-381), dáva súčasne výstižnú a zrozumiteľnú odpoveď na podstatnú otázku opodstatnenosti a právnej prípustnosti žalobcom požadovanej formy ochrany jeho vlastníckeho práva navrhovaným neodkladným opatrením; dáva súčasne odpoveď na ostatnú „rozsiahlu“ argumentáciu žalobcu vyjadrenú v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, vo vyjadrení k odvolaniu žalovanej, ako aj v odvolacej duplike. Odvolací súd ďalšie argumenty žalobcu považoval v ich súhrne z povahy vecí za právne irelevantné, na ktoré nie je z pohľadu poskytnutia súdnej ochrany žalobcu potrebné poskytnúť jednotlivé odpovede, keďže zodpovedanie podstatnej otázky odvolacím súdom umožnilo žalobcovi dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia presvedčivým spôsobom.

4.7. O nároku na náhradu trov konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1, ods. 2, § 453 ods. 3 v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP tak, že žalovanej priznal proti žalobcovi plný nárok na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie, odvolacieho konania a dovolacieho konania.

5. Žalobca (ďalej aj ako „dovolateľ“) podal voči rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzoval z § 420 písm. f) CSP. Podľa dovolateľa nie je spravodlivé také rozhodnutie, v ktorom sa súd chopí jednej skutkovej okolnosti (neskolaudovaný bytový dom), odmietne skúmať osobitosti prípadu a svoje rozhodnutie založí na jedinom ustanovení, ktoré vo výsledku interpretuje v

rozpore s rozhodovacou praxou najvyšších súdov. Podľa dovolateľa sa odvolací súd nevysporiadal s argumentáciou strán a dokonca nereflektoval ani na argumentačnú líniu súdu prvej inštancie a to aj napriek tomu, že najvyšší súd mu už toto rozhodnutie vrátil a upozornil ho na predmetné pochybenia. Prekvapivosť dovolateľ identifikoval v záveroch odvolacieho súdu, konkrétne v tom, že odvolací súd nereflektoval na chyby vytknuté najvyšším súdom a svoje odôvodnenie nedoplnil o posúdenie skutočností, ktoré od neho najvyšší súd požadoval. Odvolací súd podľa dovolateľa opakovane neodpovedal na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, opomenul rozlíšiť medzi súkromnoprávnou a verejnoprávnou reguláciou, keď nevysvetlil prečo v uvedenom súkromnoprávnom vzťahu pripisuje vyššiu dôležitosť práve verejnoprávnej regulácii v otázke argumentu neskolaudovanej stavby. Dovolateľ mal za to, že odvolací súd opätovne opomenul posúdiť z hmotnoprávneho hľadiska aj zásah do vlastníckeho práva dovolateľa žalovanou, ktorá svojim konaním neustále narušuje pokojné užívanie nehnuteľnosti žalobcu - pri svojich záveroch totiž odvolací súd opakovane vychádzal zo skutočnosti, že daný bytový dom nebol skolaudovaný. Dovolateľ vyjadril názor, že rozhodnutie odvolacieho súdu a v ňom prezentovaný výklad, pôsobí v rámci konkrétnych okolností prípadu príliš plocho a formalisticky, bez dostatočného zohľadnenia cieľa súkromnoprávnej úpravy a posúdenia okolností prípadu a to napriek poučeniu najvyšším súdom o potrebe skúmania jednotlivých osobitostí daného prípadu. Odôvodnenie rozhodnutia má byť zárukou toho, že výkon spravodlivosti nie je arbitrárny. Odvolací súd sa podľa dovolateľa v odôvodnení rozhodnutia nijakým relevantným spôsobom nevysporiadal s presvedčivým záverom súdu prvej inštancie, že v danej veci bolo potrebné neodkladné opatrenie nariadiť ako jeden z prostriedkov na zabezpečenie Ústavou SR (čl. 20 ods. 1) v spojení s § 126 ods. 1 Občianskeho zákonníka garantovanej ochrany pred trvajúcim a neoprávneným zásahom do výkonu vlastníckeho práva, ani s inými rozhodnutiami odvolacieho súdu v obdobných veciach. Dovolateľ poukázal na to, že vzťah kolaudácie a užívania nehnuteľnosti bol v súdnej praxi opakovane judikovaný v prospech vlastníka, ako príklad (popri ďalších) uviedol nález Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 294/2018, v ktorom ústavný súd konštatoval, že účelom právnej fixácie bytu kolaudáciou je v prvom rade zaručiť stavebnotechnické kvality bytu. Keďže sa predmetná vec týka konania o neodkladnom opatrení, ktoré je charakterizované rýchlosťou, dovolateľ požiadal najvyšší súd, aby napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zmenil sám. Vzhľadom na uvedené dovolateľ dovolaciemu súdu navrhol, aby uznesenie odvolacieho súdu zmenil tak, že rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí a tiež, aby mu proti žalovanej priznal plný nárok na náhradu trov celého konania.

6. Žalovaná vo vyjadrení k dovolaniu v podstatnom uviedla, že dovolanie nie je prípustné ani dôvodné. Dovolanie je podľa jej názoru nedôvodné z dôvodu, že neexistuje právo žalobcu, ktorému sa má poskytnúť ochrana - jednak z dôvodu, že nie je dané jeho právo užívať nehnuteľnosť na bývanie a jednak z dôvodu, že neexistuje právny základ na to, aby žalovaná plnila vo vzťahu k žalobcovi ako vlastníkovi nehnuteľnosti požadované plnenia (napr. dodávka plynu). Žalovaná dovolaciemu súdu navrhla, aby dovolanie odmietol, alternatívne zamietol, a aby žalovanej priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej ako „dovolací súd“ alebo „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) uvádza nasledovné:

8. Dovolateľ vyvodzoval prípustnosť podaného dovolania z ustanovenia § 420 CSP, v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (písm. f)).

9. Dovolací súd už v skoršom rozhodnutí vydanom v predmetnej právnej veci konštatoval, že návrh na nariadenie neodkladného opatrenia bol podaný samostatne a súdy o ňom rozhodli ako o samostatnom predmete konania, bez následne prebiehajúceho konania vo veci samej. O nariadení neodkladného opatrenia podľa § 325 ods. 2 písm. g) a h) CSP, môže súd rozhodnúť ako o samostatnom predmete

konania, bez toho, aby na toto rozhodnutie nadväzovalo ešte konanie a rozhodovanie vo veci samej, tak ako tomu bolo aj v prejednávanej veci. Preto je v danom prípade voči rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie podľa § 420 CSP prípustné.

10. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom. Rovnako je dovolací súd viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP).

11. Dovolateľ v súvislosti s vadou v zmysle § 420 písm. f) CSP v podstatnom namietal (i) nespravodlivosť rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorému vytýkal (ii) nedostatky v odôvodnení, ktoré mali spočívať predovšetkým v nevysporiadaní sa z hmotnoprávneho hľadiska so zásahom žalovaného do jeho vlastníckeho práva, v plochosti a formálnosti prezentovaného výkladu bez dostatočného zohľadnenia cieľa súkromnoprávnej úpravy a posúdenia okolností prípadu a tiež vo vybočení z odlišnej argumentačnej praxe iných senátov odvolacieho v obdobnej veci bez hlbšieho zdôvodnenia, (iii) prekvapivosť založenú na nerefektovaní argumentačnej línie súdu prvej inštancie napriek upozorneniu najvyšším súdom v zrušujúcom rozhodnutí na predmetné pochybenia.

12. V posudzovanom prípade bolo potrebné ako prvé opakovane pripomenúť, že inštitútu neodkladného opatrenia upraveného v CSP v § 324 a nasl. ako tzv. osobitný procesný postup, zodpovedá zjednodušený a zrýchlený postup pri rozhodovaní o návrhu na jeho nariadenie. Cieľom inštitútu neodkladného opatrenia je poskytnúť rýchlu ochranu porušeným alebo ohrozeným právam subjektu, ktorý podal návrh na jeho nariadenie, prípadne eliminovať nepriaznivé následky, ktoré by mohli v priebehu konkrétneho civilného sporového konania nastať. Za týmto účelom zákonodarca zakotvil zjednodušený procesný postup súdu pri rozhodovaní o návrhu na jeho nariadenie. Súd spravidla rozhoduje v lehote 30 dní bez výsluchu a vyjadrenia strán a bez nariadenia pojednávania. Táto krátka zákonná lehota neumožňuje, aby súd vykonal riadne dokazovanie a nariaďoval pojednávanie. Inak postupuje iba vo výnimočných a odôvodnených prípadoch. Riadne dokazovanie v zmysle § 185 a nasl. CSP súd nevykonáva a pri rozhodovaní vychádza z obsahu návrhu a zo skutočností, ktoré boli v súvislosti s podaným návrhom osvedčené (k tomu sa obdobne vyjadril aj Ústavný súd Slovenskej republiky v uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky zo 04. augusta 2020, sp. zn. III. ÚS 294/2020). Z uvedeného preto vyplýva, že na konanie a rozhodovanie o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia nie je možné aplikovať všetky zásady kontradiktórneho konania, ktoré sú typické pre sporové konanie. Úlohou všeobecného súdu pri rozhodovaní o neodkladnom opatrení je zistiť na základe dostupných dôkazných prostriedkov najvýznamnejšie relevantné skutočnosti, a to bez potreby dodržania formalizovaného postupu štandardného procesného dokazovania, a na podklade osvedčených skutočností následne vo veci rozhodnúť.

13. Najvyšší súd pri posudzovaní dovolania žalobcu rovnako zohľadnil predmetnú osobitnú povahu inštitútu neodkladného opatrenia a tomu zodpovedajúci zjednodušený a zrýchlený procesný postup a rozhodovanie nižších súdov.

14. Žalobcom uplatnená argumentácia je namierená hlavne na ním vnímanú nespravodlivosť neposkytnutím ochrany práva užívať neskolaudovaný byt bez zabezpečenia dodávok plynu zo strany žalovaného. Podstatou tvrdenia žalobcu o údajnej nespravodlivosti súdneho konania je v podstatnom jeho nesúhlas s právnym názorom odvolacieho súdu, že „Vlastnícke právo žalobcu k bytu a jeho príslušenstvu v neskolaudovanej stavbe bytového domu nezakladá právnu povinnosť stavebníka bytového domu k dodávke plynu do tohto bytu; absencia akejkoľvek zákonnej, či zmluvnej povinnosti žalovaného ako stavebníka voči žalobcovi ako vlastníkovi bytu v neskolaudovanej stavbe nemôže byť nahradená iba poukazom žalobcu na právo na nerušené užívanie bytu. Odvolací súd sa preto nestotožnil s právnou relativizáciou nedostatku kolaudácie bytového domu žalobcom, v ktorom sa nachádza byt v jeho vlastníctve a to v kontradikcii s jeho žiadosťou o autoritatívne rozhodnutie súdu v civilnom sporovom konaní, keďže súd musí vziať zreteľ na právny stav vychádzajúci z nespornej právnej skutočnosti, že bytový dom nebol doposiaľ skolaudovaný; popri absencii zmluvnej, či zákonnej

povinnosti žalovaného dodávať do bytu žalobcu plyn (žalobca existenciu takej právnej povinnosti ani netvrdil a ani súd prvej inšancie takú právnu povinnosť v napadnutom rozhodnutí neidentifikoval), totiž nemal odvolací súd súčasne za preukázané, že dokončená stavba sa uskutočnila podľa dokumentácie overenej stavebným úradom v stavebnom konaní, že sa dodržali zastavovacie podmienky určené územným plánom zóny alebo podmienky určené v územnom rozhodnutí a v stavebnom povolení, ako aj to, že skutočné realizovanie stavby alebo jej užívanie nebude ohrozovať verejný záujem, predovšetkým z hľadiska ochrany života a zdravia osôb, životného prostredia, bezpečnosti práce a technických zariadení. Inak povedané, domáhať sa požadovaného neodkladného opatrenia titulom ochrany práva užívať neskolaudovaný byt (zabezpečením dodávok plynu), ako to tvrdí žalobca, je právne vylúčené, nakoľko užívanie bytu je po právnej stránke viazané na predchádzajúce vydanie kolaudačného rozhodnutia v stavebnom konaní. Na uvedený záver nemajú žiadny vplyv skoršie dodávky plynu na základe Zmluvy o dodávkach plynu vo fľašiach č. XXXXXXXX uzavretej medzi spoločnosťou Flaga spol. s r. o. a žalovaným ako odberateľom dňa 31. 10. 2017, ani závery uznesenia Krajského súdu v Bratislave č. k. 10Co/62/2021-444, zo dňa 30. 11. 2021, v spore iniciovanom inými užívateľmi bytov a garážových státí v tomto bytovom dome na základe Dohody o vstupe do objektu z decembra 2020 a tomu predchádzajúcej doposiaľ nezavkladovanej kúpnej zmluvy, ktorý nevydanie kolaudačného rozhodnutia k danej nehnuteľnosti nevyhodnotil ako prekážku pre nariadenie neodkladného opatrenia, ktorým uložil Penat, a.s., okrem iného aj povinnosť strpieť užívanie dvoch rozostavaných bytov v danom bytovom dome, vrátane garážových státí a zdržať sa všetkého, čím by im bránil v prístupe k nehnuteľnostiam a ich riadnom užívaní; nakoľko akákoľvek dohoda sporových strán nezakladá právo vlastníka bytu v neskolaudovanom bytovom dome sa na súde domáhať autoritatívnym spôsobom ochrany práva užívať svoje vlastníctvo (zabezpečením dodávok plynu), pretože tým obchádza normy verejného práva a ochranu verejného záujmu v stavebnom konaní." (body 74., 75. a 76. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia). V tomto smere však najvyšší súd zdôrazňuje, že záruka spravodlivosti konania je procesnej povahy a neznamená záruku žiadneho materiálneho subjektívneho práva, ani to, že výsledok konania (rozhodnutie súdu) bude spravodlivý, resp. pre jednu zo strán priaznivý. Nie teda spravodlivosť rozhodnutia, ale spravodlivosť konania, na základe ktorého sa k rozhodnutiu došlo, zaručuje článok čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Právo, aby vec bola prejednaná spravodlivo, je pritom iba jednou zložkou širšieho pojmu práva na spravodlivý proces, aj keď zrejme jeho zložkou ústrednou. Ide o pojem otvorený, presne neohraničený. V civilných veciach zahŕňa všetky záruky vymenované v článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ale tiež množstvo ďalších práv a záruk, ktorými je všeobecný pojem spravodlivosti konkretizovaný a ktoré z neho vyvodila a postupne definovala judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva. V samotnej podstate spravodlivosti sú týmto súdom definované princípy rovnosti zbraní a kontradiktórnosti, na ktoré dovolateľ v dovolaní neupozorňuje.

15. Vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu zároveň platí, že jedným z aspektov práva na spravodlivý proces je i právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo strany sporu na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (III. ÚS 107/07). Len náležite odôvodnené súdne rozhodnutie sa stáva interpretačným nástrojom súdnej autority k zabezpečeniu spravodlivosti. V tejto súvislosti žalobca v dovolaní namietal, že uznesenie odvolacieho súdu sa nevysporiadalo z hmotnoprávneho hľadiska so zásahom žalovaného do jeho vlastníckeho práva a jeho výklad použitých ustanovení zákona je plochý a formálny bez dostatočného zohľadnenia cieľa súkromnoprávnej úpravy a posúdenia okolností prípadu a tiež vybočilo z odlišnej argumentačnej praxe iných senátov odvolacieho v obdobnej veci bez hlbšieho zdôvodnenia.

16. Je potrebné mať ale na pamäti, že za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, IV. ÚS 324/2011) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania (strán sporu) vrátane ich dôvodov a

námietok.

17. V prvom rade je potrebné mať na pamäti, že za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom, čo nie je daný prípad. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, IV. ÚS 324/2011) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania (strán sporu) vrátane ich dôvodov a námietok.

18. Podľa ústavného súdu, zjavná neodôvodnenosť (arbitrárnosť) rozhodnutia všeobecného súdu je najčastejšie daná rozporom súvislostí ich právnych argumentov a skutkových okolností prerokovaných prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Uvedené nedostatky pritom musia dosahovať mieru ústavnej relevancie, teda ich intenzita musí byť spôsobilá porušiť niektoré z práv uvedených v čl. 127 ods. 1 Ústavy (II. ÚS 302/2019-44 z 20. februára 2020, ods. 17).

19. Dovolací súd konštatuje, že v danom prípade má odôvodnenie uznesenia odvolacieho súdu všetky zákonom vyžadované náležitosti v zmysle ustanovenia § 393 CSP. Dovolací súd nezistil, že by v danej veci išlo o taký prípad vybočenia z medzí ustanovenia § 393 ods. 2 CSP, ktorým by došlo k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces. Odvolací súd odôvodnil zmeňujúci výrok svojho rozhodnutia spôsobom zodpovedajúcim zákonu. V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, ako vo veci rozhodol súd prvej inštancie, obsah odvolania žalovanej, zhrnutie podstatných skutkových tvrdení a právnych argumentov strán sporu, jasne a zrozumiteľne vysvetľuje, prečo (na rozdiel od súdu prvej inštancie) v danom prípade dospel k záveru, že neboli naplnené predpoklady pre nariadenie neodkladného opatrenia. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súd (porov. najmä body 74., 75. a 76. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia - citované aj v bode 11. tohto odôvodnenia) nevyplýva rozpornosť, nepresvedčivosť, z dôvodov napadnutého uznesenia nevyplýva ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu sa vypořádava so všetkými podstatnými rozhodujúcimi skutočnosťami a myšlienkový postup odvolacieho súdu je v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na všetky rozhodujúce skutočnosti zistené v procese osvedčovania dôvodnosti návrhu žalobkyne, ale tiež na právne závery, ktoré prijal (§ 220 ods. 2 CSP).

20. V odôvodnení svojho rozhodnutia prihliadol odvolací súd na všetky pre vec podstatné skutočnosti. Zohľadnil, že zo strany žalobcu nebola preukázaná existencia hmotnoprávneho nároku (práva), ohľadne ktorého mali byť upravené pomery strán sporu, tzv. žalobca neosvedčil nárok, ochrany ktorého sa navrhovaným neodkladným opatrením domáhal, preto bola právne vylúčená možnosť autoritatívnym súdnym rozhodnutím preventívne chrániť žalobcu navrhovaným neodkladným opatrením. Odvolací súd vzal do úvahy, že žalobca sa domáhal neodkladného opatrenia titulom ochrany práva užívať neskolaudovaný byt zabezpečením dodávok plynu žalovaným bez preukázania akejkoľvek zákonnej, či zmluvnej povinnosti žalovaného ako stavebníka voči žalobcovi ako vlastníkovi bytu v neskolaudovanej stavbe. I keď odvolací súd kladol dôraz na nestotožnenie sa s právnou relativizáciou nedostatku kolaudácie bytového domu žalobcom, v ktorom sa nachádza byt v jeho vlastníctve a to v kontradikcii s jeho žiadosťou o autoritatívne rozhodnutie súdu v civilnom sporovom konaní, keďže súd musí vziať zreteľ na právny stav vychádzajúci z nespornej právnej skutočnosti, že bytový dom nebol doposiaľ skolaudovaný, pre vec zásadnou, podstatnou a rozhodujúcou z pohľadu najvyššieho súdu bola odvolacím súdom konštatovaná absencia zmluvnej, či zákonnej povinnosti žalovaného dodávať plyn do bytu žalobcu zrozumiteľne vyjadrená v bodoch 74. až 77. napadnutého uznesenia, pričom žalobca existenciu takej právnej povinnosti netvrdil a takú právnu povinnosť neidentifikoval vo svojom rozhodnutí ani súd prvej inštancie. Jedine na základe existencie právneho vzťahu procesných strán cez prizmu žiadaného uloženia povinnosti neodkladným opatrením je možné pristúpiť k zhodnoteniu osvedčenia dôvodnosti a trvania nároku, ktorému sa má poskytnúť ochrana. Práve predmetná

argumentácia odvolacieho súdu bola tá, ktorá v skoršom rozhodnutí odvolacieho súdu (pozri bod 2.), zrušenom ostatným rozhodnutím dovolacieho súdu (pozri bod 3.) chýbala, t. j. vysporiadanie sa s otázkou ne/existencie právneho vzťahu procesných strán, z ktorého vzťahu žalobca navrhuje vydať neodkladné opatrenie, ktorým žiada uložiť žalovanej určitú konkrétnu povinnosť a či sa táto otázka ne/dá vyriešiť bez vykonania riadneho dokazovania a právneho posúdenia v rámci inštitútu neodkladného opatrenia, ktoré nahrádza vec samu. Napokon predmetná argumentácia odvolacieho súdu dovolateľom spochybnená nebola.

21. K výhrade dovolateľa ohľadne existencie odlišných rozhodnutí odvolacieho súdu v identickej veci sa žiada uviesť, že navzdory legitímnej požiadavke na jednotu rozhodovania súdov v identických prípadoch právny poriadok nepozná pravidlo viazanosti senátu odvolacieho súdu právnym názorom vysloveným iným senátom toho istého súdu (resp. iného krajského súdu ako súdu odvolacieho). Zjednocovanie rozchádzajúcej sa rozhodovacej praxe súdov bolo rekodifikáciou procesného práva zverené len dovolaciemu súdu (inštitút veľkého senátu). I napriek tomu si najvyšší súd uvedomuje, že „princíp predvídateľnosti rozhodovania a rozhodnutia znamená, že účastníci právnych vzťahov môžu legitímne očakávať, že štátne orgány budú v skutkovo a právne porovnateľných prípadoch rozhodovať rovnako. Iba takýto postup rešpektuje princíp právnej istoty a jeho dôsledné dodržiavanie sa významne pozitívne prejavuje aj v rámci celkového nazerania spoločnosti na význam a úlohu práva. Na druhej strane je nutné uviesť, že predvídateľnosť práva nemožno vnímať absolútne. Obdobnú vec je možné rozhodnúť aj inak než v predošlých veciach. V takom prípade je však súd povinný svoje závery riadne, racionálne a ústavne konformne odôvodniť (čl. 2 ods. 3 Civilného sporového poriadku), a to takým spôsobom, aby predošlé rozhodnutia neboli ignorované, ale práve naopak, aby sa s nimi súd argumentačne vysporiadal." (III. ÚS 275/2018).

22. Pri výhrade žalobcu o odlišných rozhodnutiach odvolacieho súdu v identickej veci, je potrebné si uvedomiť, že rozdielnosť rozhodovania v zdanlivo identických prípadoch môže mať i svoj dôvod a bez poznania konkrétnych skutkových okolností oboch (resp. aj viacerých) porovnávaných prípadov nemožno prijať ani záver, že o identické prípady (skutkovo aj právne) naozaj ide. Pokiaľ ale v namietanom prípade o skutkovo a právne identické prípady reálne šlo, bolo povinnosťou odvolacieho súdu sa s danou situáciou v napadnutom rozsudku argumentačne vysporiadať.

23. Odvolací súd v danej súvislosti po vyslovení záveru o absencii zmluvnej, či zákonnej povinnosti žalovaného dodávať plyn do bytu žalobcu, čím žalobca podľa odvolacieho súdu neosvedčil nárok, ochrany ktorého sa navrhovaným neodkladným opatrením domáhal a podľa dovolacieho súdu jedine na základe existencie právneho vzťahu procesných strán cez prizmu žiadaného uloženia povinnosti neodkladným opatrením je možné pristúpiť k zhodnoteniu osvedčenia dôvodnosti a trvania nároku, ktorému sa má poskytnúť ochrana, v dôvodoch konštatoval, že „... ani závery uznesenia Krajského súdu v Bratislave č. k. 10Co/62/2021-444, zo dňa 30. 11. 2021, v spore iniciovanom inými užívateľmi bytov a garážových státí v tomto bytovom dome na základe Dohody o vstupe do objektu z decembra 2020 a tomu predchádzajúcej doposiaľ nezavkládovanej kúpnej zmluvy, ktorý nevydanie kolaudačného rozhodnutia k danej nehnuteľnosti nevyhodnotil ako prekážku pre nariadenie neodkladného opatrenia, ktorým uložil Penat, a.s., okrem iného aj povinnosť strpieť užívanie dvoch rozostavaných bytov v danom bytovom dome, vrátane garážových státí a zdržať sa všetkého, čím by im bránil v prístupe k nehnuteľnostiam a ich riadnom užívaní; nakoľko akákoľvek dohoda sporových strán nezakladá právo vlastníka bytu v neskolaudovanom bytovom dome sa na súde domáhať autoritatívnym spôsobom ochrany práva užívať svoje vlastníctvo (zabezpečením dodávok plynu), pretože tým obchádza normy verejného práva a ochranu verejného záujmu v stavebnom konaní." (bod 76. napadnutého uznesenia), reflektoval na výhradu žalobcu o odlišných rozhodnutiach odvolacieho súdu v identickej veci. I tu platí, že za zmätočnosťnú vadu nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom, čo daný prípad nie je.

24. Pre úplnosť dovolací súd poznamenáva, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia z hľadiska namietanej zmätočnostnej vady v zmysle § 420 písm. f) CSP,

správnosť právnych záverov, ku ktorým odvolací súd dospel, nie je relevantná, lebo prípadné nesprávne právne posúdenie prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom odvolacieho súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti (či formálnosti) alebo arbitrárnosti jeho rozhodnutia (napr. I. ÚS 188/06). Z rozhodnutia odvolacieho súdu dostatočne zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom vyplývajú dôvody, ktoré odvolací súd viedli k rozhodnutiu o zamietnutí návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia; odvolací súd konštatoval nenaplnenie predpokladov pre jeho vydanie.

25. Na základe vyššie uvedeného možno konštatovať, že odvolací súd v konaní nepostupoval spôsobom, ktorý by bol v rozpore s kogentnými procesnými ustanoveniami a ktorým by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolací súd dospel k záveru, že dovolateľ neopodstatnene namieta nesprávny procesný postup odvolacieho súdu, ktorý mal znemožniť uskutočňovanie jeho procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f) CSP). Dovolací súd dovolanie žalobcu ako procesne neprípustné odmietol podľa § 447 písm. c) CSP.

26. Najvyšší súd rozhodnutie o trovách dovolacieho konania neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

27. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.